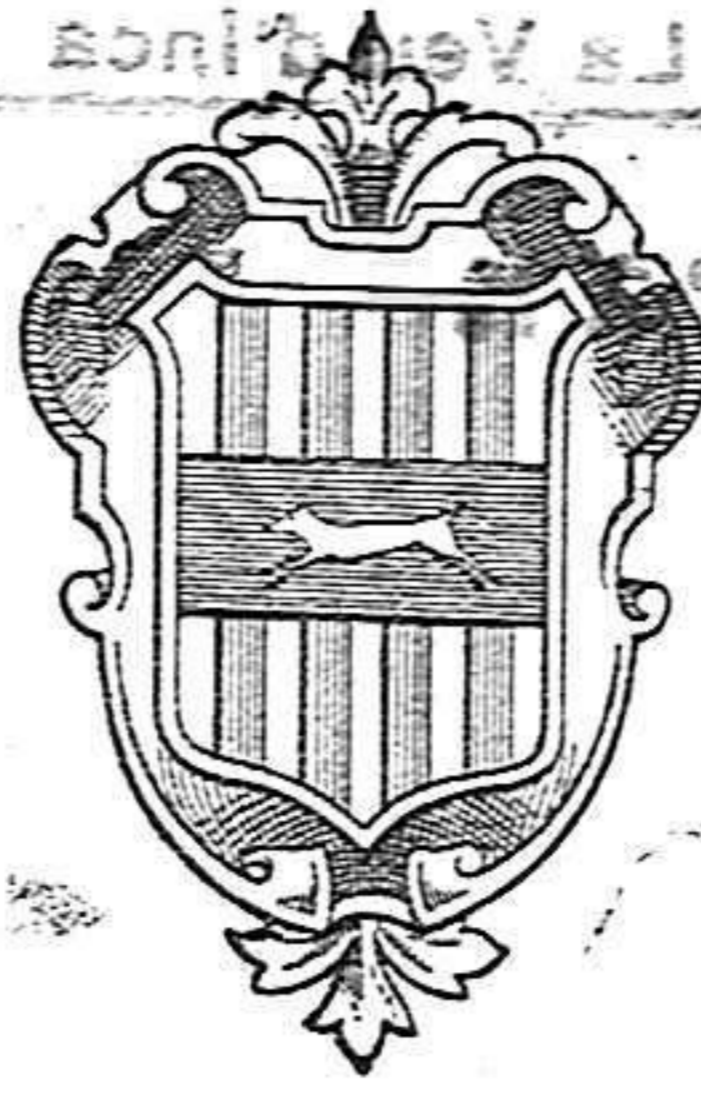

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO

Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR

INCA 10 DE JUNY DE 1916

Núm. 76

PAGAMENT A LA BASTRETA

Un trimestre Una pesseta

La qüestió de l'Irlanda

La majoritat dels escriptors periodistes han format a l'entorn de la qüestió irlandesa la confabulació del silenci. Quasi negú no ha tractat, quan ho ha fet, el problema clarament, obertament... Cadascú ha procurat per ca-seva i, ací, mentre les publicacions afectes als aliats se són acontentades amb un parell d'al·lusions sovint injustes, els periòdics germanòfils han aprofitada la ocasió per a blasmar, una vegada més, «la pèrfida Albíó.»

No és, certament, la intenció meua justificar ni condemnar el darrer moviment revolucionari esdevingut a l'Irlanda. Ens falten elements per a establir un juí ferm. Amb tot, podem treure'n la lliçó, ja assenyalada per altres, de què aquestos alçaments purament romàntics obtenen com a fruit únic un vessament inútil de sang, i que çò que cal és arribar a la fita desitjada mitjançant la persuasió i els raonaments, és a dir, la propaganda i l'actuació sens freva.

Però, bo serà fer un parell de comentaris i advertiments amb ocasió d'aqueixa festa.

Tots sabem que la política tradicional seguida per l'Anglaterra envers l'Irlanda és una de les més arbitràries, injustes i barbres que la història ens ensenya. Aital política és un fenomen de difícil explicació. L'Anglaterra deuria haver prè exemple de sa conducta pertocant l'Escòcia. Els escocesos professaven, com se sab, una antiga i grandiosa aversió a llurs veinats del Sud; les guerres entre aquèls dos països foren, per espai de segles, afroses i sagnants. Doncs bé; quan les corones de l'Anglaterra i l'Escòcia s'aplegaren sobre la festa d'En Jaume 1er, ambdós països continuaren administrant-se autònomament. Jamai els anglesos bescantaren els drets dels escocesos. Així són esdevinguts més amics com més anys passaven i no hi ha hagut entre ells rancúnies ni lluites. Per çò mateix, el tracte diferent donat als irlandesos havia de produir per força efectes contraris. L'Irlanda no s'ha sentida mai anglesa; els irlandesos han servat sempre encès, talment vestals, el foc sacre de la rebel·lió.

D'aitals efectes l'Anglaterra s'en havia d'alliçonar. La promesa d'implantar l'*Home Rule* desitjat fou, és ver, una gran conquesta per els irlandesos. Mes, els odis seculars i la memòria de tants de sofriments,

de tantes vexacions, de tantes misèries patides, no era gens fàcil que s'apaibagues sin dins el cor dels fills d'Erin, la verda. El verb eloqüent i flamejant del gran O'Connell retrunyia encara per les muntanyes, com la veu d'un profeta adolorit, i tot bon irlandès sentia encara en son rosire la coentor de les vergassades rebudes. S'ens dirà que els capdavanters de la rebel·lió eren un orat i una comtesa romàntica, que mitjançaren influències i promeses estrangeres i que el moviment era inoportú quan en els camps amarats de sang de l'Europa s'hi resol el problema de les nacionalitats. Molt bé; aquestes raons són atendibles. Però, el cert és que l'esmentat moviment, tan si l'anomenem sindicalista-republicà com si li deim simplement separatista, no s'hagués pogut produir sense la coneguda tradició política anglesa envers l'Irlanda.

La violència engendra l'odi; i l'odi, acumulat pels anys, és el motor de mantes revolucions. Els pobles d'esperit ferreny resulten irreductibles. Són endebades els empresonaments, les deportacions i les confiscacions de bens; són endebades les forques i fusells per a tornar monsoi un poble, per petit que sia. Aquí tenim l'exemple dels eslovens qui, malgrat la cruenta sotmissió d'una partida de segles i la magiarització forçosa que pateixen, encara es belluguen i manifesten per boca de llurs compatriotes emigrats llur adhesió a la causa de la germana Serbia, de la gran Serbia en què somnen freturosos d'independència.

L'Anglaterra, ho tornem a dir, ha anat equivocada. De dècades abans d'En Cromwell, qui agitava l'idea de vendre l'Irlanda als jueus, fins gairebé els darrers lustres, s'ha conduït, en aquest punt, d'una fàiso indigna que li ha reportat greus danys. Quasi es pot dir que's va arribar a trobar sense poder concedir l'independència a l'Irlanda. Segons En Novicow, qui judica la conducta dels anglesos pitjor que la dels russos a Polònia, l'Anglaterra es feia, no fa gaires anyades, els següents raonaments: «No saltres devem garantir els interessos dels nostres compatriotes establerts allà del canal de Sant Jordi. Totduna d'haver evaquat l'Irlanda les tropes britàniques, els orangistes seràn massacrats o, almenys, despullats de llurs bens. Ferem reclamacions que no seràn ateses. Caldrà enviar tropes per tal de protegir els nostres. L'exèrcit irlandès les atacarà. I caldrà reconquerir l'Irlanda amb gran efusió de sang.»

Les temors dels anglesos, qualche dia fonamentades i que foren, sens dupte, çò que va moure a lord Carson a formar les fanàtiques milícies de l'Ulster, són avui immotivades, millor dit, creim que ja no existeixen. D'altra banda, la passada conducta de l'Anglaterra era la causa principal de l'estat d'esperit dels irlandesos. Ha d'abandonar, doncs, la Gran Bretanya, sa política tradicional i portar-se amb els irlandesos de la mateixa manera, quan menys, que's porta amb el Canadà i l'Australia que gaudeixen d'un règim, respecte la metròpoli, cent mil vegades més lliure que'l de l'Irlanda. Així esperem que ho farà.

L'Anglaterra, per altres conceptes tan mereixedora de l'elogi, sembla que s'ha oblidat per un moment del paper que en el món li pertoca representar. Adhuc, sembla que la vergonyosa frase *It is no felony to kill an Irishman*, «no és cap crim matar un irlandès», tornà a ésser, per una estona, d'actualitat. Les noves que's rebien, no fa gaire setmanes, sobre fusellaments a Dublín, portaven el més greu desconort al cor dels qui admiren el sistema colonial anglès. No; la causa dels aliats no'n ha tret gens de profit d'aqueixes coses ni del silenci de la premsa llur, fomentador del dupte.

No; l'Anglaterra ha d'acceptar, en tota sa integritat i sense excepcions, talment ho han declarat sos homes públics, el principi justíssim de les nacionalitats. Ara ja's parla—i això ens agrada moltíssim—de concedir parlament exclusiu a l'Irlanda. Molt rebé. L'autonomia completa d'aquella illa dissortada s'ha d'acordar. Tal volta, llevors la demanin l'Escòcia i el país de Gales. Les illes britàniques a l'esdevenidor no formaran, potser, estat unitari; constituiràn federació de tres estats. Què hi fa si així es troben millor? Què hi fa si la novella organització és més favorable que l'antiga als interessos dels habitants d'aquelles illes?

A Espanya passà una cosa consemblant. Què hi fa que's destruesca l'unitat ortopèdica (que avui tampoc és una realitat perquè manca Portugal), si, quan les nacionalitats existents i definides, se regesquen per una autonomia ampla, aleshores l'Iberia serà més gran i més forta que no ara?

Cal esvaïr el prejudici de què els homes són per les fronteres polítiques. Cal proclamar que les fronteres polítiques són per als homes i aquesta proclamació ha d'ésser duïta a la pràctica després de la guerra.

Maig, 1916.

JOAN ESTELMICH.

Espanya gran

HIMNE IBERIC

—Cantàbria! Som tos braus mariners
cantant en mig les tempestats:
la terra es gran, el mar ho es més
i terra i mar son encrespats.
La nostra vida es lluita,
el nostre cor es fort,
ningú ha pogut sos fills domar:
no mes la mort, no mes la mort,
la neu dels cims, el fons del mar.

II

La dolça Lusitania—a vora del mar gran
les ones veu com venen—i els astres com se'n van
somnia mons que brollen—i mons que ja han fugit.
Li van naixent els somnis—de cara a l'Infinit.
Perxò està trista—però amb dolor:
Lusitania! Lusitania!
Esperança! Amor!

III

De les platjes africanes—ha vingut la gran cremó
i els jardins d'Andalusia—han florit amb passió.
Flor vermella en cavell negre—ulls de foc i còs suau,
ets la terra de les dances—perfilant-se en el cel blau.
Canta, canta Andalusia—el teu gran esllanguiment
i en el vi de tes cullifes—doma a beure el sol ardent.

IV

Al crit de la tramontana—ballem la sardana
a vora'l mar blau;
devant la neu del Pirineu
sentint llunyants—uns altres cants...
cap viu! Catalans;
s'anuncia'l gran esdevenir.
Vindrà pels cims—vindrà pel mar,
a tot arreu hem d'acudir,
per greu sofrir... per triomfar!

V

UNA VEU

Sola, sola en mig dels camps,
terra endins, ampla es Castella.
I està trista, que sols ella
no pod veure'ls mars llunyans.
Parleuli del mar, germans!

VI

TOTS

El mar es gran, i es mou, i brilla, i canta
dessota els vents bramant en fort combat
es una immensa lluita ressonant,
es un etern dalé de llibertat.

Quitant el mar els ulls més llum demanen,
bevent sos vents els pits se tornen braus;
anant al mar els homes s'agermanen,
venint del mar mai més seràn esclaus.
Terra entre mars, Iberia, mare aimada
tots els teus fills te fem la gran cançó.
En cada platja se sent un sol ressó,

que d'un cap a l'altre a l'amor convida
i's va tornant un cant de germanor;
Iberia, Iberia, 't ve dels mars la vida,
Iberia, Iberia, dona als mars l'amor.

† JUAN MARAGALL.

"PER LA PAU"...

Pasen els dies, les setmanes i els mesos
i el món segueix combatent i lluitant sense
aturar-se. En la feresta bregue, se errame-
fen germans contra germans, semblant el
dolor i la desolació, per tot arreu.

La generalidad ignora el motiu funda-
mental de tan espantosa catástrofe. Se sab
que s'ha comès un crim en Sarajevo, ro-
detjat deombres misterioses; se suposa
existien rencors entre ses grans potencies
d'Europa i per fi, s'opina que el principal
motiu de sa conflagració l'ha motivat
l'ambició d'alguna, sinó de totes ses poten-
cies que prenen part en la fregèdia.

Tasca inútil seria es voler analisa ses
causes que han motivat el rompliment de
ses bones relacions que devien existí entre
els pobles avui beligerants; tot està a les
fosques com an el comensament; de dins
aquesta obscuritat feresta no apareix cap
estel lluminós que sia precursor de dies de
bonança...

Hora és ja que els governants de tots els
pobles beligerants i neutrals es moguen ra-
dicalment per veure de conseguir lo més
prest possible el final de tanta misèria.

Tots els que de veres estimin a s'human-
idad avui lacerada tan horriblement, de-
sitjam veurer pronta convertits els sons de
bèlica cridòria dels clarins dels exercits
d'avui, en les notes melodioses i sublimes
que, en temps de pau, remuntant-se cap al
infinit saben remoure els sentiments més ge-
nerosos i ses fibres més delicades del cor
de quants desitjen la prosperidad de la seva
patria, de quants anhelan de bon de veres
la tan suspirada Pau...

Pau! Magnífica paraula en aquests crífics
moments en que mitja humanidad se troba
engolfada en aquesta lluita tremenda que
ja-mai havien experimentat els sigles i de la
que tots, desgraciadament; toçam ses con-
sequencies! Pau desitjada, que fas bategar
el cor de tots els sers de la terra que com-
patint-se de tanta desgracia, no supliquen
ni esperen altra cosa! Pau, solució única
d'aquest gran conflicte! Pau, passen la
senzilla i admirable que el anomenareu tan
sols, và esser més que suficient per posà
en moviment gran número de franciscans
de tots els pobles de l'illa, que desitjosos
de fé desapareixer aquesta boire tenebrivo-
la de tan estupenda lluita, se dirigiren amb
pelegrinació, desafiant ses molèsties del
viatge an el puig de San Miquel de Mont-
tuiri, a on té son trono nostra Sra. de la bo-
na Pau!

El desitj de reunir en una petita descrip-
ció alguns dels detalls d'aquesta altament
simpática pelegrinació, m'ha fet agafar la
ploma, avui que encara perduren en noltros
els seus recorts agradosos.

Per tots els camins es destriava gran
afluencia de carruatjes que's dirigien a
Monttuiri, semblant que s'haguessin dada
cita tots an aquell poble.

Engalanada locomotora arrastrava tam-

bé desde Palma un tren especial, que reple de pelegrins entonaven per dins es diliciosos paratges l'hermós himne de la pau. Era be dematinada, l'aurora comensava a despuntà i pareixia que'l cel prenia part en l'humanitari acte, que s'anava a celebrà en aquelles altures.

A la sortida d'Inca i quant mos trobavem camí de Montuiri; qual visió celestial, se presentà a la nostra vista un quadre imponent, fantàstic i magnífic es mateix temps. Allà en el firmament i per sa part des llavant apareixia una retxa vermeienca seguida de fantàstica novulada del mateix color; més allà s'aixecava filera blanquíssima de niguls blancs com se mateixa neu, els ausells també entonaven els seus cànctics matinals alabant i ensalsant les glòries del Creador. Espigues dorades, vinyes verdoses i esplèndida arbreda tot era saludat pels primers raigs d'un sol neixent que en tota sa seva magestat se presentava per iluminar-nos i fé desapareixa aquelles montanyes de vermeienca nuvolada que llevors mos semblava la representació del terrible drama que's desrolla. Aquells niguls vermeis, per la calor progresiva del sol desapareixeren, quedant no obstant la retxa bellíssima de niguls blancs que par que volguessen anunciar-mos també l'adveniment de la Pau ditxosa...

Després de visió tan esplèndida arribam a Montuiri, unint-mos tot-d'una als demés pelegrins que visitaren la Parroquia. A les nou i mitja emprenem alegres la marxa cap al Puig. Allò fonc una gran manifestació de pietat franciscana... resultava hermós de lo més veure a tants de pelegrins cantant l'himne en mitj dels vistosos pendons de totes les germandats del Orde...

I arribam al Puig. Devant l'imatge prodigiosa de Ntra. Senyora de la Bona Pau, concentrarem llavors, en una sola totes les nostres demandes: que aqueixa celestial Reina i Senyora conséguis del Senyor, pel món afligit, la anyorada Pau que fa tan de temps mos manca, i que així com baix de l'influencia del sol la nuvolada vermeienca havia desaparegut en la visió matinal, cedint el lloc al altre, blanca i puríssima com la neu i emblema de la dolça Pau, així també aqueixa Celestial Princesa, Mare del Sol diví influís de son Fill Jesús perque pronta les nacions inimigues es donin la besada de pau, d'amor, i de germanor...

A. ADROVER.

La Visión Christus

Después de reiterados elogios y persistentes recomendaciones en pro de la película Christus, acudí anoche (7 Junio) a la primera representación de la misma, en nuestro teatro de Inca.

Siendo yo por naturaleza y quizá más aun por convicción, muy prosaico en mi modo de pensar, no me había entusiasmado con las recomendaciones ni con los elogios citados; pero tampoco tenía prevención alguna en contra. De manera, que estaba en buen terreno para juzgarla según mis pobres alcances.

Desde luego he de manifestar que no me con-

sidero con suficientes dotes para hacer de ella una verdadera crítica; pero atendiendo a que constantemente hemos de formar juicio de lo que vemos y observamos y este juicio ha de poder esteriorizarse, voy a manifestar modestamente mi opinión, que tiene por lo menos la ventaja de haberse formado, independientemente de todo interés personal y sin previo apasionamiento de ninguna especie.

¿Es admisible el tema para la proyección cinematográfica? Me parece difícil una contestación categórica; porque la redención del género humano con la venida de Cristo no parece sea tema adecuado para las representaciones teatrales. Las vicisitudes de todo un Dios hecho Hombre no son apropiados para utilizarse como argumento cinematográfico. Son cosas excesivamente grandes y sublimes para ser utilizadas como material, para que el público se entretenga ó se distraiga.

Se me podría objetar que en los actuales tiempos de un absorbente materialismo que todo lo invade, y de completo olvido moral, es muy posible que la idea de religiosidad llegue con la cinta cinematográfica hasta donde no habian de llegar jamás, ni las enseñanzas de la Iglesia ni la voz de los oradores sagrados. Se me dirá que la impresión del Drama de Cristo puede evocar en muchos, el recuerdo de la sana doctrina que aprendieron en su niñez y que olvidaron por completo más adelante. Se me añadirá que aún los más descreídos y hasta los pervertidos pueden sentirse santamente impulsados ante la realidad que les exhibe la película, reproduciendo la venida de Cristo y su afrentosa muerte.

Teniendo esto en cuenta ¿Debe transigirse con las primeras consideraciones en obsequio a las últimas?

Un enfermo transige con la amputación de una pierna atendiendo al beneficio que la operación puede reportar al resto del organismo.

La censura eclesiástica es la que ha de resolver la cuestión, que en mi concepto es parecida a la que resuelve el médico con la amputación de la pierna.

Según anuncia el prospecto, lleva la citada película autorización eclesiástica y ha sido admirada y elogiada por ilustres Cardenales y Prelados, encluyendo entre estos a los obispos de Barcelona y de Vich. No hemos podido leer texto alguno, en el que constara la opinión de los mismos debidamente autorizada; así es, que pueden estar justificadas ciertas dudas y recelos que no abrigaríamos si hubiéramos podido leer un dictámen por ellos suscrito.

Hay según mi modo de ver, deficiencias en distintos pasajes y aunque las escenas simbólicas hijas de la invención poética sean tomadas de las narraciones evangélicas, no por ello las hemos de conceptuar como verdaderamente recomendables.

Se adivina la existencia de un gran empeño en que la película reflejara la grandiosidad y seriedad que el tema reclama, se han esmerado los artistas con una labor correctísima, haciendo todo lo que era humanamente posible para que resultara piadosa; pero aun así, queda todavía en pié la pregunta. ¿Es recomendable el tema para la proyección cinematográfica en el teatro?

RECAREDO.

El talismán de la salud para combatir con éxito seguro el artritis, cólicos nefríticos, gota, ciática, arenillas, mal de piedra, reuma, neuralgias, etc., es la «Piperazina Dr. Grau». Es el mejor disolvente del ácido úrico.

Diada de la Prensa Católica

Entérense bien todos

DIEZ VENTAJAS, por la cuenta más corta, vamos a obtener en España de la creación del DIA DE LA PRENSA CATÓLICA.

1.ª PENETRACIÓN de la idea PRENSA hasta las últimas capas de las masas católicas; como penetra la idea PATRIA entre las clases populares por la FIESTA DE LA BANDERA.

2.ª ELEVACIÓN de los procedimientos empleados para procurar el engrandecimiento de nuestra prensa; poniendo al lado de la COLECTA nacional la PROPAGANDA intensa y la ORACIÓN pública y colectiva.

3.ª REALIZACIÓN de una verdadera ROGATIVA NACIONAL, con friduo preparatorio en muchas localidades; aplicándose en ese Día millones de Comuniones y centenares de Misas por la PRENSA CATÓLICA.

4.ª INTRODUCCIÓN de la costumbre de predicar sobre la Prensa; predicándose solo en ese Día en toda España miles de sermones sobre ese tema.

5.ª MULTIPLICACIÓN, (por tantos pueblos como sean los en que se celebren actos de PROPAGANDA,) de los efectos saludables que produjeron en Sevilla y Zaragoza sus respectivas ASAMBLEAS.

6.ª EXTENSIÓN a todas y a cada una de las publicaciones católicas de cada Diócesis, de los beneficios de la COLECTA; sin perjuicio de que por todas las Diócesis, a la vez, se fomente el TESORO NACIONAL y por ende la importantísima AGENCIA CATÓLICA DE INFORMACIÓN, objeto preferente del TESORO.

7.ª RESTAURACIÓN de innumerables obras Diocesanas y Locales de Prensa, que recibirán ahora un fuerte impulso, acometiendo inmediatamente empresas variadísimas de interés local o regional.

8.ª ACLARACIÓN por la fuerza de los hechos, y sin que valgan subterfugios, de cuáles son las publicaciones católicas y militantes; pues las que no lo son de veras no apoyarán esta FIESTA, haciéndose sordas a las repetidas bendiciones e instancias del Episcopado. Y POR LOS FRUTOS LOS CONOCERÉIS.

9.ª EDIFICACIÓN cristiana para aquellos que pretenden hacer obras católicas, con medios casi exclusivamente naturales; así como también se dará un alto ejemplo de sacrificar los rendimientos pecuniarios, antes que emplear (como está por desgracia muy en uso en casos semejantes), medios poco conformes con la moral cristiana.

10.ª ADHESIÓN unánime y entusiasta a la Santa Sede, exteriorizada una vez más por medio de la Prensa, que contribuirá a que se envíe al Dinero de San Pedro un importante óbolo, digno de la tradición y del acendrado catolicismo de España.

De cada una de estas ventajas pensamos decir dos palabras en artículos sucesivos.

DR. TORRES MURILLO
Presbítero, U. A.

(De LA CRUZADA DE LA PRENSA).

Cronico d'Inca

Dia 3—An el convent de ses Monges tancades mor santament Sor Maria del Carme Feliu, de Porreras, després de rebuts els Sagraments i la Bendició Apostolica.

Donam el pesabé a sa Familia i a la Rda. Comunitat del Convent.

Dia 4—Els Exploradors d'Inca a les dues del cap-vespre li espitxen a Moscarí per a assistir a la processó d'una festa religiosa que allà s'efectua.

Dia 8—Se fa una crida anunciant que s'és uberta la cobrança de la contribució de consum del present any, fent avinent que'is qui paguin tota l'anyada a la bestreta los faràn el 6 per 100 de rebaixa.

Mes, se fa sabre que tots els pobres que tenen dret a la beneficencia pública, que durant quinze dies deven acudir a la Casa de la Vila a donà nom, encara que altres vegades sien estats posats en llista, si d'aquí anavant volen esser assistits.

—A nostra cortera de grans ja se presenta blat novell que se ven a 22 pessetes sa cortera.

—Ahir en el Teatre d'Inca tengué lloc per primera vegada la representació de la pel·lícula Christus. Avui de cap-vespre i el vespre s'és tornada a tirar. A les dues primeres representacions sa gent treballadora no s'hi tomà que diguem, a causa d'esser dia faner i no poder perdre sa vel·lada degut an es temps en que mos trobam de la sega. Es darrer pic que s'ha donada ja hi va haver més concurrència. Aqueixa pel·lícula és de lo més interessant i artístic que s'és vist mai en cine, i la pietat par que ambolcalli els personatges que representen la figura de Jesús i els seus. La música que se toca durant la exhibició és de lo més original i expresiva, resultant una funció suggestiva i emocionant del tot. Ha agradat molt.

El novell Cronista.

VARIES

Un estol de joves que fa temps anaven depositant una cuota setmanal per fer una novillada a benefici dels pobres, demà 11 de Juny, la donen a nostra plaça de toros, havent constituït entre ells mateixos una cuadrilla de banderillers i espases, que és següé que farà la retxa amunt amb l'art de matà vadells.

Entre s'alement jove e-ni ha gran entusiasme per dita novillada.

Avui s'han comensades a nostra Parroquia les corant'hores dedicades a la venguda de lo Esperit Sant, predicant en elles l'eloqüent orador sagrat que tantes simpaties té entre noltros, P. Redolfo Redal del convent de Manacor.

El darrer dia de corant'hores, sa segona festa de sincogema, es celebrará la festa del mes de les flors dedicada a Maria Puríssima predicant el meteix orador.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	93'00	el quintá
Blat	a	22'50	la cortera
Xexa	a	23'00	id.
Sivada	a	09'50	id.
Id. forastera	a	09'00	id.
Ordi	a	10'00	id.
id. foraster	a	09'50	id.
Faves pera cuinar	a	25'00	id.
id. ordinarias	a	22'00	id.
id. per bestia	a	21'00	id.
Blat de les Indies	a	24'00	id.
Fasols	a	34'00	id.

Monjetes de confit	a	40'00	id.
Id. Blanques	a	39'00	id.
Siurons	a	30'00	id.
Garroves	a	00'00	id.

Venta de finques

Se venen les cases núm. 41 del carrer de Mallorca i una altre del carrer de la gloria. Daràn raó an aquesta Redacció.

Tip. M. Durán.—Inca.

TALLER DE TAPICERIA

— DE —

ANTONIO SASTRE

MUEBLAJE, CORTINAJE y TODO lo CONCERNIENTE al RAMO

Trabajos sólidos y garantizados

TRABAJOS, SI ASÍ SE QUIERE, A DOMICILIO DE LOS CLIENTES

Miñonas, 16.—Palma de Mallorca

Representante en Inca: JUAN PRATS, Calle General Luque, 66.

OLEOGRAFIES I ESTAMPES

del Sagrat COR de JESUS

PROPIS PER FER L'ENTRONISACIÓ

desde a 12 pessetes l'exemplar fins a 15 céntims

Manual de l'entronizació del Cor Deífic de Jesús en la llar pel P. A. T. del SS. CC.—En castellà a 50 cts.

Además: tenim el mes de Juny dedicat al Cor de Jesús en diferents edicions i autors.

De Venta en nostra Llibreria.

MANUEL PLAZA

SASTRE

OFRECE UNA BONITA COLECCIÓN DE GÉNEROS PARA LA TEMPORADA DE PRIMAVERA

Y VERANO

■ CALLE CADENA ESQUINA PLAZA SANTA EULALIA ■

PALMA

